

Гіпотеза кохання

Олівія Сміт — біологиня, яка мріє не про романтичні стосунки, а про докторський ступінь. Але що робити, коли найліпша подруга не дає тобі спокою з отим коханням ні вдень, ні вночі? Звісно ж, знайти хлопця, який вдаватиме любчика. На цю роль годиться не абихто, а молодий і гарячий професор Карлсен: м-м-м, біологія, Стендфорд, поцілунки... Непоганий початок, погодьтеся! Олівія має чіткий план і не чекає від славного на всю кафедру Адама «Гедзя» Карлсена розуміння чи підтримки. Але після інциденту на великій науковій конференції Адам стає на її бік. І раптом дівчина помічає, що її обранець не лише розумний, але й чуйний і врівноважений хлопець... із кубиками пресу (о боги!). Щойно маленький експеримент виходить з-під контролю, а теорія романтики розбивається на друзки, як Олівія розуміє: дослідження власного серця під мікроскопом буде складнішим за гіпотезу кохання!

ГІПОТЕЗА КОХАННЯ

АЛІ
ГЕЙЗЕЛВУД

 Vivat
ВИДАВНИЦТВО

АЛІ ГЕЙЗЕЛВУД

ГІПОТЕЗА
КОХАННЯ

2023

ISBN 978-617-17-0084-0 (epub)

Жодну з частин даного видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Електронна версія створена за виданням:

Серія «Художня література»

All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form. This edition published by arrangement with Berkley, an imprint of Penguin Publishing Group, a division of Penguin Random House LLC.

Book design by Tiffany Estreicher

Перекладено за виданням:
Hazelwood A. The Love Hypothesis / Ali Hazelwood. — New York : Jove, 2021. — 400 p.

Переклад з англійської Марії Кракан

Шрифтове оформлення обкладинки Вікторії Смаль

Гейзелвуд А.

Г29 Гіпотеза кохання / Алі Гейзелвуд ; пер. з англ. М. Кракан. — Х. : Віват, 2023. — 416 с. — (Серія «Художня література», ISBN 978-966-942-826-4).

ISBN 978-617-170-010-9 (укр.)

ISBN 978-059-33-3682-3 (англ.)

Олівія Сміт — біологиня, яка мріє не про романтичні стосунки, а про докторський ступінь. Але що робити, коли найліпша подруга не дає тобі спокою з отим коханням ні вдень, ні вночі? Звісно ж, знайти хлопця, який вдаватиме любчика. На цю роль годиться не абихто, а молодий і гарячий професор Карлсен: м-м-м, біологія, Стенфорд, поцілунки... Непоганий початок, погодьтеся! Олівія має чіткий план і не чекає від славного на всю кафедру Адама «Гедзя» Карлсена розуміння чи підтримки. Але після інциденту на великій науковій конференції Адам стає на її бік. І раптом дівчина помічає, що її обранець не лише розумний, але й чуйний і врівноважений хлопець... із кубиками пресу (о боги!). Щойно маленький експеримент виходить з-під контролю, а теорія романтики розбивається на друзки, як Олівія розуміє: дослідження власного серця під мікроскопом буде складнішим за гіпотезу кохання!

УДК 821.111(73)

ISBN 978-966-942-826-4 (серія)

ISBN 978-617-170-010-9 (укр.)

ISBN 978-059-33-3682-3 (англ.)

© Ali Hazelwood, 2021

© Ali Hazelwood, Bonus Chapter, 2022

© ТОВ «Видавництво “Віват”», видання українською мовою, 2023

Моїм панянкам зі STEM: Кейт, Кейті, Хатун і Мар.
Per aspera ad aspera.

Пролог

Направду, Олівія трохи сумнівалася стосовно всієї цієї справи з аспірантурою.

Не через те, що їй не подобалася наука. (Навпаки. Олівія її обожнювала. Наука була її пристрастю.) І не через купу наочних і вірогідних проблем. Вона чудово усвідомлювала, що невдячна та безоплатна праця вісімдесят годин на тиждень упродовж чималої кількості років навряд чи буде корисною для її психічного здоров'я. Що ночі, проведені поряд із пальником Бунзена¹ заради знаходження тривіальної дрібки знань, не зроблять її щасливою. Що присвячення своєї душі й тіла науковим дослідженням з короткочасними перервами на крадіжку залишених без нагляду бейглів навряд чи можна назвати розумним вибором.

Вона чудово все розуміла, проте її це не бентежило. Ну, може, трішечки, але вона могла з цим упоратися. Від поринання в сумнозвісне коло пекла, яке висмоктувало душі (інакше кажучи, програму аспірантури), її утримувало дещо інше. Утримувало, аж доки її не запросили на співбесіду до кафедри біології в Стенфорд, де вона зіткнулася з Отим Самим.

Хлопцем, чие ім'я вона так і не дізналася.

Хлопцем, якого вона зустріла в першій вбиральні, яку їй удалося навпомацки відшукати.

Хлопцем, який запитав її:

— Дозвольте поцікавитися, чи є якась причина, чому ви плачете саме в моїй вбиральні?

Олівія пискнула. І ледь зуміла розплющити залиті сльозами очі. Усе в полі зору було розмитим, і розрізнити вона змогла лише розпливчастий обрис — хтось високий, темноволосий, вбраний у чорне, і... І все.

— Я... Це ж жіноча вбиральня? — пробелькотіла вона.

Пауза. Тиша. А потім:

— Ні. — У нього був глибокий голос. Дуже глибокий. Неймовірно глибокий. Неймовірний.

— Ви певні?

— Так.

— Справді?

— Безсумнівно, адже це вбиральня моєї лабораторії.

Що ж. Це було переконливо.

— Перепрошую. Вам треба... — Вона махнула рукою в бік кабінок або принаймні туди де вони, на її думку, мали б бути. Їй пекло очі, навіть прикриті повіками, тому Олівія замружилася сильніше, щоб стишити біль. Вона спробувала витерти щоки рукавом, але тканина її сукні була дешевою й тонкою і, на відміну від справжньої бавовни, погано вбирала рідину. Ох же ці радості зубожіння.

— Мені просто треба вилити цей реагент у каналізацію, — сказав він, але вона не почула, щоб він рухався. Може, через те, що вона загороджувала раковину. А може, тому, що Олівія здалася йому дивачкою і він збирався викликати університетську поліцію. Що дуже швидко і напевне поклато б край усім її мріям про здобуття докторського ступеня, еге ж? — Ми не користуємося цим приміщенням як убиральнею, лише утилізуємо тут відходи та миємо обладнання.

— Ой, вибачте. Я думала... — Вона не думала. Або ж погано подумала, що було її звичкою і прокляттям.

— З вами все гаразд?

Він, мабуть, дуже високий. Бо його голос, здавалося, лунав із висоти метрів десь трьох.

— Так. Чому ви питаєте?

— Тому що ви плачете. У моїй вбиральні.

— Я не плачу. Тобто плачу, але це лише сльози, розумієте?

— Ні, не розумію.

Вона зітхнула, притуляючись до кахлю стіни.

— Це все мої контактні лінзи. У них закінчився термін придатності, та й від самого початку аж такими якісними вони не були. І спричиняли подразнення очей. Я їх зняла, але... — Вона знизала

плечима. І сподівалася, що зробила це в потрібному напрямку. — Незабаром усе буде добре.

— Ви надягнули прострочені лінзи? — Здалося, що він сприйняв це як особисту образу.

— Прострочені лише трішечки.

— Наскільки «трішечки»?

— Не знаю. На кілька років?

— Що? — Приголосні він вимовляв чітко і правильно. Ідеально. Приємно.

— Але не набагато.

— Не набагато років?

— Та нічого страшного. Терміни придатності для слабаків.

Різкий звук — схожий на пирхання.

— Терміни придатності потрібні для того, щоб мені не доводилося бачити, як ви плачете в кутку моєї вбиральні.

Якщо цей чувак не містер Стенфорд власною персоною, то йому дійсно треба припинити називати цю вбиральню своєю.

— Усе добре. — Вона махнула рукою. І якби не страшенне печіння в очах, навіть спробувала б їх закотити. — Зазвичай цей пекучий біль триває лише кілька хвилин.

— Хочете сказати, що робили так і раніше?

Вона нахмурилась.

— Як робила?

— Користувалися простроченими лінзами.

— Авжеж. Контактні лінзи ж не дешеві.

— Ваші очі також.

Хм. Слушна думка.

— Гей, а ми з вами знайомі? Ми не зустрічалися, наприклад вчора, на вечері для потенційних аспірантів?

— Ні.

— Вас там не було?

— Не мого типу захід.

— Але ж безкоштовна їжа?

— Не варта світського базікання.

Він, мабуть, дотримувався дієти, бо який аспірант таке скаже? А Олівія була певна, що він був саме аспірантом — самовпевнена та поблажлива манера розмови викривала його з головою. Аспіранти завжди такі: вважають себе кращими за інших лише через те, що отримують сумнівний привілей убивати плодкових мошок заради науки та отримувати за це дев'яносто центів на годину. У похмурому і темному пеклі наукової спільноти аспіранти мешкали на найнижчому щаблі, тому докладали чималих зусиль задля переконання себе у своїй же винятковості. Олівія не була клінічним психологом, але, на її думку, це було дуже схоже на класичний захисний механізм.

— Ви були на співбесіді для аспірантів? — запитав він.

— Так. На кафедру біології на наступний рік. — Боже, як у неї горіли очі. — А як щодо вас? — запитала вона, притискаючи долоні до повік.

— Мене?

— Ви вже тут давно?

— Тут? — Пауза. — Шість років. Приблизно.

— О, тобто випуск уже незабаром?

— Я...

Вона помітила його вагання й одразу ж відчула провину.

— Стривайте, не треба нічого казати. Перше правило аспірантури — не питати аспіранта про стан його дисертації.

Секунда. Ще одна.

— Точно.

— Вибачте. — Вона б дуже хотіла зараз бачити. Соціальні контакти завжди були для неї складною справою, а тут ще й зменшилась кількість підказок. — Я не хотіла переказувати репліки ваших батьків на День подяки.

Він тихо засміявся:

— Вам би це не вдалося.

— О! — Вона усміхнулася. — Надокучливі батьки?

— І ще гірші Дні подяки.

— Це вам, американцям, покарання за вихід зі Співдружності. — Вона простягнула руку в напрямку, де, як уважала, стояв її співрозмовник. — До речі, я Олівія. Як оливкове дерево.

Вона вже почала непокоїтись, що насправді спробувала познайомитися з рукомийником, але потім почула, як він ступає крок уперед. Рука, що потисла її долоню, була сухою, і теплою, і такою великою, що в ній міг би сховатися й кулак Олівії. Все натякало, що він дуже великий. Зріст, пальці, голос.

І це було трішечки приємно.

— А ви не американка? — спитав він.

— Я з Канади. Послухайте, якщо вам доведеться розмовляти з кимось із приймальної комісії, можете не згадувати про мою халепу з лінзами? Інакше я виглядатиму не такою вже й зірковою претенденткою.

— Ви так уважаєте? — він залишився незворушним.

Якби Олівія могла, то спопелила б його поглядом. Та, схоже, їй удалося щось подібне, бо він засміявся — точніше, пирхнув, проте Олівія зрозуміла. І їй це сподобалось.

Він відпустив її руку, і вона збагнула, що весь цей час утримувала його пальці. Ой.

— Плануєте вступити до аспірантури? — запитав він.

Вона знизала плечима.

— Мені можуть і не запропонувати.

Проте їй удалося добре порозумітися з докторкою Аслан, професоркою, яка проводила співбесіду. Олівія навіть заїкалася та мугикала менше, ніж зазвичай. До того ж вона отримала майже ідеальні бали з GRE та GRA. Інколи корисно не мати особистого життя.

— То ви плануєте вступити, якщо отримаєте запрошення?

Відмовитися від такого було б божевіллям. Зрештою це був Стенфорд — чий програми з біології є одними з найкращих. Принаймні саме це розповідала собі Олівія, коли хотіла приховати жахливу правду. Що вона мала неабиякі сумніви з приводу всієї цієї авантюри з аспірантурою.

— Я... мабуть. Маю зазначити, що наразі розмежувальна лінія між блискучою кар'єрою і критичною помилкою в житті здається мені дуже розмитою.

— Але ви, здається, більше схиляєтесь до помилки. — В неї склалося враження, що він усміхається.

— Ні. Точніше... Я просто...

— Ви просто?

Вона прикусила губу.

— Що, як я просто нездара? — не витримала вона, і навіщо, боже, навіщо вона бовкнула цьому незнайомцеві з убиральні про свій найпотаємніший страх? Нащо взагалі про це згадала? Адже щоразу, розповідаючи про свої сумніви друзям та знайомим, єдине, що вона отримувала у відповідь, — автоматичне безглузде підбадьорення. Все буде добре. Ти впорасься. Я в тебе вірю. Цей хлопець теж не стане винятком.

Скоро.

Будь-якої миті.

Вже зараз...

— То навіщо ж вам це?

Га?

— Мені... що?

— Здобуття ступеня доктора філософії. Навіщо вам це?

Олівія прочистила горло.

— Я завжди була допитливою, тож аспірантура здалася мені ідеальним середовищем для плекання мого інтелекту. Таким чином я набуду важливих професійних навичок.

Він пирхнув.

Вона насупилась.

— Що?

— А якщо не цитувати підручники з підготовки до співбесіди. Навіщо аспірантура саме вам?

— Але це правда, — наполягала вона не дуже впевнено. — Я хочу вдосконалити свої дослідницькі навички...

— Тому що вам більше немає чим займатися?

— Ні.

— Тому що ви не знайшли роботу в промисловій галузі?

— Ні — я навіть її не шукала.

— Гм. — Він ворухнувся, його велика розмита постать проминула Олівію і вилила щось у раковину. Дівчина відчула запах евгенолу, прального порошку та чистої чоловічої шкіри. Напрочуд приємна комбінація.

— Там я не буду мати потрібної мені свободи.

— В університеті у вас її теж буде небагато. — Його голос зовсім поряд, наче він затримався поряд із нею. — Вам треба буде шукати, як профінансувати свою роботу, змагаючись за дослідницькі гранти в безглуздо шаленій конкуренції. Ви зароблятимете набагато більше, працюючи з дев'ятої до п'ятої, і навіть не забудете там про таку концепцію як вихідні.

Олівія насупилася.

— Це така спроба змусити мене відмовитись від цієї можливості? Чи якась кампанія проти тих, хто користується простроченими контактними лінзами?

— Ні.

Вона почула усмішку в його голосі.

— Я продовжу і повірю, що це був звичайний помилковий крок.

— Я постійно ношу їх, і вони майже ніколи...

— Очевидно, у довгій низці помилок. — Він зітхнув. — Пропоную угоду: мені не відомо, чи достатньо ви компетентні, але запитувати себе вам варто про дещо інше. Наукове середовище дуже вибагливе і невдячне. Єдине, що має значення, — це наша причина займатися наукою, і ось вона повинна бути дійсно важливою. Тож, Олівіє, навіщо вам аспірантура?

Вона замислилась. Глибше. І ще глибше. А відповідаючи, ретельно добирала слова:

— У мене є питання. Дуже конкретне дослідницьке питання. Те, що я дуже хочу з'ясувати. — Ну от. Ось воно. Ось у чому річ. — І я боюся, що ніхто, крім мене, не зможе цього зробити.

— Питання?

Вона відчула рух повітря і зрозуміла, що він сперся на раковину.

— Так. — У роті в неї пересохло. — Це дещо, вкрай для мене важливе. І ці пошуки я не довірю нікому. Тому що ніхто й досі нічого

не знайшов. Тому що...

Тому що сталося дещо погане. Тому що я хочу зробити бодай щось, аби такого більше ніколи не сталося.

У темряві міцно заплющених очей і в присутності незнайомця ці роздуми здалися їй іще важчими. Тому вона розплющила очі; поле зору було й досі розмите, проте печіння вже майже зникло. На неї дивився Хлопець. Трохи розпливчастий, але дуже справжній, і він терпляче чекав продовження фрази.

— Для мене це важливо, — повторила вона. — Це дослідження, яким я хочу займатися.

Олівії виповнилося двадцять три роки, і вона була сама-самісінька в цілому світі. Вона не потребувала ані вихідних, ані пристойної зарплатні. Вона хотіла повернутись у минуле. Вона хотіла не бути такою самотньою. Але це було неможливо, тож вона бажала виправити те, що було їй до снаги.

Він мовчки кивнув, випрямився і ступив кілька кроків до дверей. Вочевидь збираючись піти.

— То як, у мене достатньо вагома причина йти до аспірантури? — гукнула вона йому вслід, ненавидячи своє бажання отримати схвалення, яке прозвучало в запитанні. Схоже, у неї було щось на кшталт екзистенційної кризи.

Зупинившись, він озирнувся на неї.

— Найкраща.

Їй здалося, що він усміхається. Або щось таке.

— Щастя вам на співбесіді, Олівіє.

— Дякую.

Він уже був біля дверей.

— Можливо, наступного року ми знову побачимось, — прошепотіла вона, трохи почервонівши. — Якщо я пройду. І якщо ви не встигнете випуститися.

— Можливо, — почула вона його слова.

Після цього Хлопець зник. І його ім'я для Олівії так і лишилося таємницею. Але кілька тижнів по тому вона пристала на запрошення,

яке отримала від факультету біології Стенфордського університету. Без вагань.

¹ Газовий пальник із відкритим полум'ям, названий на честь хіміка Роберта Бунзена. (Тут і далі — прим. пер., якщо не зазначено інакше.)

Розділ перший

ГІПОТЕЗА: За умови необхідності вибору між А (трохи незручною ситуацією) і Б (колосальним божевіллям із руйнівними наслідками) я неминуче обираю Б.

Два роки й одинадцять місяців по тому

На захист Олівії можна сказати, що чоловік не те щоб був проти того поцілунку.

Так, він не відразу ж пристосувався — цілком зрозуміло, враховуючи раптовість ситуації. Йому знадобилася ніякова, незручна і навіть дещо болісна хвилинка, протягом якої Олівія намагалася одночасно притиснути власні губи до його губ і зіпнутися навшпиньки, щоб її рот залишався поряд із його обличчям. Нащо він виріс аж таким високим? Мабуть, цей поцілунок виглядав як незграбне буцкання головою, і вона занепокоїлася, чи зуміє взагалі з цим упоратись. Її подруга Ань, яку Олівія помітила кілька секунд тому, крокувала в її бік і могла з першого погляду зрозуміти, що Олівія і цей Поцілований Хлопець ну аж ніяк не на побаченні.

А потім минула ця неймовірно повільна мить, і поцілунок став... інакшим. Чоловік різко вдихнув і трохи нахилив голову, тож Олівія більше не відчувала себе білячою мавпочкою, яка здирається на баобаб, а його руки — великі та приємно теплі в кондиціонованій прохолоді коридору — обійняли її за талію. Після чого ковзнули на кілька дюймів вище, зімкнулися навколо її ребер і пригорнули. Не надто близько, але й не тримаючи на відстані.

Ідеально.

Чесно кажучи, це був швидше дуже довгий доторк губ, але такий приємний, що на кілька секунд більшість думок у голові Олівії просто зникла, включно з тим фактом, що вона наразі притискалася до

випадкового, незнайомого хлопця. І що їй ледь вистачило часу прошепотіти: «Можна тебе поцілувати?», перш ніж вона припала губами до його губ. Що в першу чергу вона створила це шоу, сподіваючись обманути Ань, свою найкращу у світі подругу.

Але в цьому і полягає суть гарного поцілунку: змусити дівчину забути про все і забутися. Олівія усвідомила, що тане, притискаючись до широких, твердих, непорушних грудей. Що її руки вже рушили від чіткої вилиці цього незнайомця до напрочуд густого та м'якого волосся, а потім — потім вона почула, як зітхає, ніби їй уже забракло повітря, і саме цієї миті з'явилося усвідомлення, що вдарило її наче цеглина по голові, — ні, ні.

Ні, ні, ні.

Вона не мала цим насолоджуватися. Ти паче з випадковим хлопцем.

Олівія зойкнула і відштовхнулася від нього, сполохано шукаючи поглядом Ань. Але об одинадцятій годині вечора в синюватому світлі коридору кафедри біології її подруги ніде не було видно. Дивно. Олівія була певна, що бачила її ще кілька секунд тому.

А ось Поцілований Хлопець стояв просто перед нею, і губи його все ще були розтулені, дихання глибоке, і очі з дивним блиском, від чого вона врешті усвідомила, що саме накоїла. І кого саме вона щойно...

Хай йому грець.

Хай. Йому. Грець.

Тому що доктор Адам Карлсен був загальновідомим лайном.

Сам собою цей факт не можна було вважати визначним, адже в академії будь-яка посада, вища за аспіранта (а це, на жаль, рівень Олівії), вимагала певної спорідненості зі згаданою субстанцією, адже вона допомагала на деякий час утриматися в штаті викладачів кафедри і залишатися на вершині цієї піраміди. Проте доктор Карлсен був винятком. Принаймні якщо чутки були правдою.

Саме через нього Малкольм, Олівіїн сусід, був змушений повністю забракувати два дослідницькі проекти і тепер, найімовірніше, отримає диплом на рік пізніше; це він змусив Джеремі блювати від страху напередодні кваліфікаційних іспитів; і саме через нього половина студентів кафедри змушена була відкласти захист власних дипломів.

Джо, який раніше був у когорті Олівії та щочетверга запрошував її на вечірній перегляд розфокусованих європейських фільмів із мікроскопічними субтитрами, лаборант і молодший науковий співробітник у лабораторії Карлсена, за пів року вирішив піти з «особистих причин». Мабуть, це було на краще, адже в більшості з тих, хто залишився, постійно тремтіли руки і взагалі був такий вигляд, наче вони цілий рік не лягали спати.

Можливо, доктор Карлсен і був молодною рокзіркою наукової спільноти і генієм біології, але також він був неймовірно прискіпливим критиканом, а через те, як він розмовляв і поводився, складалося враження, що, на його думку, він єдиний, хто з усієї кафедри біології Стенфордського університету займається справжньою наукою. А мабуть, і в усьому світі. Він був горезвісний деспотичний, огидний, жахливий козел.

А Олівія щойно його поцілувала.

Вона не знала, як довго панувала тиша — але порушив її він. Він стояв перед Олівією, до смішного лякаючи своїми темними очима і ще темнішим волоссям, і дивився на неї з висоти свого величезного зросту (мабуть, був на пів фута вищий за неї). Він насупився, цей вираз обличчя вона впізнала ще з часів факультетського семінару — з таким він підводив руку і вказував на якийсь фатальний недолік у роботі доповідача.

Адам Карлсен. Знищувач кар'єр, як колись почувла Олівія від свого керівника.

Усе добре. Нічого страшного. Нічогісінько. Вона саме збиралася вдати, що нічого такого й не сталося, ввічливо кивнути і навшпиньках пробратися до виходу. О так, чудовий план.

— Ви... Ви щойно мене поцілували? — Він виглядав спантеличеним і, можливо, йому трохи забракло повітря. В нього були повні й пухкі губи і... Боже. Які вона поцілувала. Олівії просто не вдасться заперечити те, що вона накоїла.

Але спробувати було варто.

— Ні.

І, хоч як дивно, здається, це спрацювало.

— О. Тоді гаразд, — Карлсен кивнув і, виглядаючи трохи дезорієнтованим, відвернувся. Ступив кілька кроків коридором, наблизився до питного фонтанчика — можливо, від самого початку він до нього й прямував.

Олівія тільки-но почала вірити, що все позаду, як він зупинився і повернувся до неї зі скептичним виразом обличчя.

— Ви впевнені?

От дідько.

— Я... — Вона сховала обличчя за долонями. — Все зовсім не так, як здається.

— Гаразд. Я... Гаразд, — повільно повторив він. Його голос був глибокий, низький, і здавалося, що Карлсен збирається розлютитися. Або, мабуть, уже розлютився. — Що тут взагалі відбувається?

Вона й гадки не мала, як це все пояснити. З погляду будь-якої нормальної людини ситуація, у якій опинилась Олівія, була дивною, але Адам Карлсен, який, найімовірніше, вважав схильність до співчуття не ознакою людяності, а недоліком, взагалі нічого не зрозуміє. Вона опустила руки і глибоко вдихнула.

— Я... Послухайте, не хочу здаватися невічливою, але насправді це вас не стосується.

Якусь мить він просто дивився на неї, а потім кивнув.

— Так. Звісно. — Мабуть, він повернувся до свого звичайного настрою, адже з його голосу майже зникло здивування і тепер він, як і завжди, говорив сухо. Лаконічно. — Тож я повернуся до свого офісу і сяду писати скаргу за статтею IX.

Олівія полегшено видихнула.

— Так. Це було б чудово, адже... Стривайте. Що?

Він нахилив голову вбік.

— Статтею IX федерального закону, що захищає від сексуальних домагань у науковому середовищі...

— Я знаю, про що цей розділ.

— Розумію. Тож ви свідомо вирішили проігнорувати його.

— Я... що? Ні. Це не так!

Він знизав плечима.

— Тоді я, мабуть, помилився. І мене домагався хтось інший.

— Домагався... Я вас не домагалася.

— Ви мене поцілували.

— Але не по-справжньому.

— Ви не отримували моєї згоди.

— Я запитала, чи можу вас поцілувати!

— І не вважали за потрібне дочекатися моєї відповіді.

— Що? Ви погодились.

— Вибачте?

Вона нахмурилася.

— Я запитала, чи можна вас поцілувати, і ви погодились.

— Помиляєтеся. Ви запитали, чи можете мене поцілувати, і я пирхнув.

— Я впевнена, що почула слово «так».

Він підняв одну брову, і на якусь мить Олівія дозволила собі помріяти, як вона когось топить. Доктора Карлсена. Себе. Їй подобалися обидва варіанти.

— Послухайте, мені дійсно шкода. Це дивна ситуація. Чи можемо ми просто про все забути?

Він дивився на неї доволі довго, його вилицювате обличчя залишалося серйозним, але було в ньому і щось іще, щось, чого вона ніяк не могла збагнути, адже постійно відволікалася на його зріст і розміри. Він був величезний. Олівія завжди була тендітною, навіть худорлявою, але дівчата зростом у п'ять футів і вісім дюймів майже ніколи не вважають себе дрібними. Принаймні доки не опиняться поряд з Адамом Карлсеном. Звісно, коли вона бачила його на кафедрі або в університетському містечку, чи навіть у ліфті, то помічала, що він високий, але вони ніколи не контактували. Ніколи не були так близько одне до одного.

Якщо, Олівіє, не враховувати те, що сталося секунду тому. Коли ти майже засунула язика йому в...

— Щось не так? — Він здавався майже стурбованим.

— Що? Ні. Нічогосінько.

— Тому що, — спокійно продовжив він, — поцілунок серед ночі з незнайомцем у науковій лабораторії трохи натякає, що щось сталося.

— Ні, нічого.

Карлсен задумливо кивнув.

— Що ж, добре. Тоді за кілька днів чекайте на лист. — Він пройшов повз неї, Олівія повернулася, щоб крикнути йому вслід:

— Ви навіть не спитали, як мене звати!

— Упевнений, це можна легко з'ясувати, адже, щоб потрапити на територію лабораторії в такий час, ви скористалися своїм бейджем. На добраніч.

— Зачекайте! — Вона кинулася вперед і схопила його за руку. Він зупинився одразу, хоча було зрозуміло, що вивільнитися може без жодних зусиль, і багатозначно подивився на те місце, де її пальці торкалися його шкіри, — під наручним годинником, який, певно, коштував половину її річної зарплати. Або взагалі всю.

Вона відпустила його руку і ступила крок назад.

— Вибачте, я не хотіла...

— Поцілунок. Поясніть.

Олівія прикусила нижню губу. Вона добряче сама себе підставила. Тож треба розповісти, просто зараз.

— Ань Пем. — Вона озирнулася навкруги, переконуючись, що Ань дійсно пішла. — Дівчина, яка проходила повз нас. Вона аспірантка на кафедрі біології.

Карлсен, судячи з усього, й гадки не мав, хто така Ань.

— Ань... — Олівія заправила за вухо пасмо каштанового волосся. Тут історія ставала ніяковою. Складною і дещо наївною. — Я зустрічалася з одним хлопцем з нашої кафедри. Джеремі Ленглі, у нього руде волосся, і він працює з доктором... Хай там як, у нас було лише кілька побачень, а потім я запросила його на день народження Ань, і вони начебто знайшли спільну мову, і...

Олівія заплющила очі. І це, мабуть, була погана ідея, адже тепер перед нею постала картина, як у тому боулінг-клубі було весело її найкращій подрузі та її хлопцеві, наче вони знали одне одного все життя; їхні нові й нові теми для розмов, сміх, а потім, наприкінці

вечора, Джеремі вже очей з Ань не зводив. Було цілком зрозуміло, хто саме йому сподобався. Олівія помахала рукою і спробувала усміхнутись.

— Коротко кажучи, коли ми з Джеремі розійшлися, він запросив Ань на побачення. Проте через дівочий кодекс і все таке інше вона йому відмовила, але ж я бачу, що він їй дійсно подобається. Вона не хоче завдавати мені болю, і вона не вірить мені, що все добре, хоч скільки разів я їй це повторювала.

Не кажучи вже про те, що недавно я підслухала, як вона розповідала нашому другові Малкольму, який, на її думку, Джеремі чудовий, як вона ніколи мене не зрадить і нізащо з ним не зустрічатиметься, і чула, яким пригніченим був її голос. Якою вона була розчарованою і невпевненою, повною протилежністю енергійної, неймовірної Ань, якою я звикла її бачити.

— Тож я просто збрехала їй, що зустрічаюся з іншим. Тому що вона одна з моїх близьких друзів, і я ніколи не бачила, щоб їй настільки подобався хлопець, і я бажаю їй лише найкращого, адже вона заслуговує на це. І я впевнена, що для мене вона зробила б те саме... — Олівія зрозуміла, що розповідає плутано, і що Карлсену це взагалі не цікаво. Вона замовкла і ковтнула, у роті пересохло. — Сьогодні. Я сказала, що сьогодні ввечері в мене побачення.

— О! — Прочитати вираз його обличчя було неможливо.

— Але це неправда. Тож я вирішила прийти сюди і попрацювати над експериментом, і Ань теж тут з'явилася. Вона не мала б тут бути. Але була. Йшла коридором. І, що ж, я запанікувала. — Олівія провела долонею по обличчю. — Я навіть не думала.

Карлсен мовчав, але по його очах було зрозуміло, про що він думає: «Ну, звісно».

— Я просто хотіла, щоб вона повірила, ніби я справді на побаченні.

Він кивнув.

— Тому ви поцілували першу людину, яку зустріли в коридорі. Дуже логічно.

Олівія здригнулась.

— Ну, якщо так ставити питання, мабуть, це було моє не найкраще рішення.

— Мабуть.

— Але найгіршим воно теж не було! Я певна, що Ань бачила нас. Тож тепер вона вважає, що я була на побаченні, і, сподіваюсь, погодиться зустрічатись із Джеремі й... — Вона похитала головою. — Послухайте. Мені дуже, дуже шкода, що я поцілувала вас.

— Та невже?

— Будь ласка, не доносьте на мене. Мені дійсно здалося, що ви сказали «так». Я насправді не хотіла...

Раптом вона цілком усвідомила серйозність того, що накоїла. Вона щойно поцілувала незнайомого хлопця, який виявився найнеприємнішим з-поміж усіх викладачів кафедри біології. Вона хибно зрозуміла пирхання як згоду, вона, по суті, накинулася на нього в коридорі, і тепер він задумливо її розглядає, такий великий і зосереджений, і так близько до неї, і...

Дідько.

Можливо, тому що вже була майже ніч. А можливо, тому що востаннє вона пила каву шістнадцять годин тому. А може, тому що Адам Карлсен так на неї дивився. Але раптом вона зрозуміла, що все це було для неї занадто.

— А взагалі, ви маєте рацію. І мені шкода. Якщо ви дійсно сприйняли це як домагання, то доповідайте, тому що це буде правильно. Я повелася жахливо, хоча насправді не хотіла... Хай якими були мої наміри, важливо, як це сприйняли ви...

Чорт, чорт, чорт.

— Я зараз же піду, добре? Дякую вам, і... Мені дуже, дуже, дуже шкода. — Олівія розвернулася на підборах і побігла по коридору.

— Олівіє! — вона почула, як він кричить її ім'я. — Олівіє, зачекайте...

Вона не зупинилась. Вона побігла сходами на перший поверх, вибігла з будівлі й перетнула слабо освітлені доріжки Стенфордського університетського містечка, проминула дівчину, яка вигулювала собаку, і групу студентів, які сміялися біля бібліотеки. Вона

продовжувала бігти, аж доки не опинилася перед дверима своєї квартири, зупинилась, щоб відімкнути замок, і рушила до власної кімнати, сподіваючись не зустрітися із сусідом і тим, кого він міг привести сьогодні додому.

Те, що вона забула перевірити своїх лабораторних мишей, вона усвідомила лише коли впала на ліжко і побачила приклеєні до стелі зірки, які сяяли в темряві. До того ж десь у лабораторії вона залишила свій світшот і забула на стільці ноутбук, не кажучи вже про те, що не зайшла до магазину і не купила Малкольму каву.

Дідько. Який жахливий день.

Олівія так і не усвідомила, що доктор Адам Карлсен — те ще лайно — знав і вигукнув її ім'я.

Розділ другий

ГІПОТЕЗА: Будь-які чутки про моє особисте життя поширюватимуться зі швидкістю, прямо пропорційною моєму бажанню залишити все в таємниці.

Олівія Сміт була аспіранткою третього року навчання на одній з найкращих у країні кафедр біології, де було більше сотні аспірантів, але іноді здавалося, що їх кілька мільйонів. Вона не знала, скільки на кафедрі викладачів, проте, враховуючи кількість поштових скриньок, могла припустити, що забагато. Тому, на її думку, оскільки до тієї Ночі (насправді з того інциденту з поцілунком минуло лише кілька днів, але для Олівії та п'ятниця на все життя перетворилася на Ніч) їй щастило протягом двох років жодного разу не спілкуватися з Адамом Карлсеном, то цілком можливо, що за той час, коли вона закінчуватиме аспірантуру, вони більше й не зустрінуться. Насправді вона була впевнена, що Адам Карлсен не лише й гадки не мав, як її звуть, а й навіть не збирався це з'ясувати — і взагалі вже міг забути про той випадок.

Якщо, звісно, вона не помиляється, і насправді, керуючись статтею IX, він уже написав на неї скаргу. У такому разі Олівія припускала, що побачить його знову, коли визнаватиме свою провину у федеральному суді.

Олівія усвідомлювала, що може марнувати час у роздумах про витрати на адвокатів, або ж може зосередитися на більш нагальних проблемах. Наприклад, на приблизно п'ятистах слайдах, які вона мала підготувати для курсу з нейробіології, запланованому на осінній семестр, що починався за два тижні. Або на записці, яку Малкольм залишив сьогодні вранці, щоб повідомити їй про таргана під комодом, і це незважаючи на те, що в їхній квартирі пасток для них було повно. Або на найголовнішому: що її дослідницький проєкт вийшов на

критичну стадію, і тепер для завершення експерименту їй у край потрібна більша і краще обладнана лабораторія. Інакше те, що цілком може стати новаторським, клінічно значущим дослідженням, завершить своє життя в чашках Петрі, складених на полицях її холодильника.

Олівія ввімкнула ноутбук, збираючись зауглити «органи, без яких можна прожити, і скільки вони коштуватимуть», але звернула увагу на двадцять нових імейлів, отриманих, коли вона займалася своїми лабораторними тваринами. Майже всі були від хижацьких журналів², послідовників Нігерійського принца³ й однієї косметичної компанії, на розсилку якої вона підписалася шість років тому, щоб отримати безкоштовну помаду. Олівія бажала повернутися до своїх експериментів, тому швидко позначила листи як прочитані, і лише потім помітила, що один з них — це відповідь на її запит. Відповідь від... Чорт забирай. Чорт забирай.

Клікаючи по ньому, вона ледь не вивихнула вказівний палець.

Сьогодні, 15:15.

Від: Tom-Benton@harvard.edu

Кому: Olive-Smith@stanford.edu

Тема: Проект скринінгу раку підшлункової залози

Олівіє, ваш проект мене зацікавив. За два тижні я планую бути в Стенфорді. Може, тоді й поговоримо?

На все добре, ТБ

Том Бентон, доктор медичних наук

Доцент кафедри біологічних наук Гарвардського університету

На мить її серце завмерло. Потім помчало галопом. І знову вповільнилося на равликовий темп. А потім вона відчула, як від приливу крові пульсують навіть її повіки, і це мала бути погана ознака, але... Так. Так! Нею зацікавились. Майже. Напевно? Можливо. Цілком можливо. Том Бентон сказав «зацікавив». Тож це «добре», чи не так?

Вона насупилась, прокручуючи текст униз, щоб перечитати імейл, який надсилала кілька тижнів тому.

7 липня, 8:19

Від: Olive-Smith@stanford.edu

Кому: Tom-Benton@harvard.edu

Тема: Проєкт скринінгу раку підшлункової залози

Докторе Бентоне, мене звати Олівія Сміт, я аспірантка на кафедрі біології Стенфордського університету. Моє дослідження зосереджено на раку підшлункової залози, зокрема на пошуку неінвазивних, доступних інструментів його виявлення. Це дасть змогу лікувати його на ранніх стадіях і підвищить відсоток виживаності. Я працюю над біомаркерами крові, і поки що результати великонадійні. (Ви можете ознайомитися з моєю попередньою роботою в рецензованій статті, яку я долучаю до листа. Також на цьогорічній конференції з відкриттів у галузі біології я презентуватиму нові, ще не опубліковані результати; доповідь чекає ухвалення, але в прикріпленому файлі ви знайдете з неї витяги.) Наступним кроком буде проведення додаткових досліджень, щоб визначити доцільність мого набору тестових аналізів.

На жаль, я не можу продовжувати дослідження в лабораторії, де зараз працюю (під керівництвом докторки Айшегюль Аслан, яка за два роки піде на пенсію), адже там бракує потрібного фінансування і обладнання. Моя керівниця порадила знайти більшу лабораторію дослідження раку, тоді я матиму можливість наступного академічного року зібрати потрібні дані. Потім я б хотіла повернутися до Стенфорду, щоб проаналізувати все і записати. Мені неймовірно сподобалася ваша стаття, присвячена раку підшлункової залози, і я хотіла поцікавитися про можливість проведення мого дослідження у вашій лабораторії в Гарварді.

Якщо вас зацікавив мій проєкт, я з радістю розповім про нього детальніше.

З повагою, Олівія

Олівія Сміт

Кандидатка на здобуття ступеня доктора філософії

Кафедра біології Стенфордського університету

Якщо б Том Бентон, видатний дослідник раку, приїхав до Стенфорду і знайшов для Олівії десять хвилин, імовірно, вона переконала б його допомогти їй із дослідницькими труднощами!

Точніше... могла б.

У Олівії набагато краще виходило займатися дослідженнями, ніж розписувати їхню важливість іншим людям. Її слабким місцем завжди були наукова комунікація і публічні виступи. Але зараз вона мала шанс продемонструвати Бентону, наскільки надихають отримані нею результати. Вона могла б перерахувати клінічні переваги своєї роботи і пояснити, як мало треба для перетворення цього проєкту на

величезний прорив. Все, що їй було потрібно, — це тихе місце в кутку його лабораторії, пара сотень його лабораторних мишей і необмежений доступ до його електронного мікроскопа за двадцять мільйонів доларів. Бентон її б навіть не помітив.

Олівія попрямувала до кімнати відпочинку, обмірковуючи емоційну промову про те, як вона користуватиметься його обладнанням лише вночі й обмежить споживання кисню до п'яти вдихів за хвилину. Вона налила собі несвіжої кави й, обертаючись, побачила, що хтось невдоволений стоїть просто позаду неї.

Від чого здригнулася так сильно, що мало не обпеклася.

— Господи! — Вона притисла руку до грудей, глибоко вдихнула і ще міцніше вчепилася в горнятко зі Скубі-Ду. — Ань. Ти мене до смерті налякала.

— Олівіє.

Це була погана ознака. Ань ніколи не зверталися до неї на повне ім'я — ніколи, якщо тільки не докоряла їй за обгризені нігті або за вітамінні жуйки замість обіду.

— Привіт! Як твій...

— Минулий вечір.

Дідько.

— ...вихідний?

— Доктор Карлсен.

От чорт, от чорт, от чорт.

— А що з ним?

— Я бачила вас разом.

— О! Дійсно? — Олівія й сама усвідомила, наскільки награним звучить її здивування. Можливо, у старшій школі замість усіх спортивних секцій, які вона відвідувала, насправді варто було записатися в театральний гурток.

— Так. Тут, на кафедрі.

— О! Ну, круто. Гм, я тебе не бачила, інакше обов'язково привіталася б.

Ань насупилась:

— Ол, я бачила тебе. Я бачила тебе разом із Карлсеном. Ти знаєш, що я тебе бачила, і я знаю, що тобі це відомо, адже ти уникаєш мене.

— Зовсім ні.

Погляд Ань так і казав: «Не розповідай мені цю дурню». Мабуть, такий вираз обличчя вона натренувала як президент студентської ради, як голова стенфордської асоціації «Жінки в науковій галузі» або як директорка зі зв'язку з організацією ВІРОС⁴ учених. Не було жодного бою, який Ань не змогла б виграти. Вона була хороброю і непохитною, і Олівія обожнювала її за це — але не зараз.

— За останні два дні ти не відповіла на жодне з моїх повідомлень. Зазвичай ми щогодини з тобою розмовляємо.

Має рацію. Кількість повідомлень між ними сягає тисячі. Олівія перехопила чашку в ліву руку, аби тільки відтягти час.

— Я була... зайнята?

— Зайнята? — Ань підняла брови. — Цілуєчись із Карлсеном?

— А! Це. Це був просто...

Ань кивнула, наче заохочувала її закінчити речення. Коли стало зрозуміло, що Олівія цього зробити не може, Ань продовжила замість неї:

— Це був — Ол, тільки не ображайся, — але це був найдивніший поцілунок з-поміж усіх мною бачених.

Заспокойся. Заспокойся. Їй нічого не відомо. Вона не може знати.

— Сумніваюся, — тихо відповіла Олівія. — Згадай цей догориногами поцілунок Людини-Павука. Той був дивніший за...

— Ол, ти казала, що того вечора була на побаченні. Ти ж не зустрічаєшся з Карлсеном, так? — Вона скривилася.

Було б набагато легше сказати правду. За роки аспірантури Ань та Олівія разом чи поодиноці коїли безліч усіляких дурниць; мить, коли Олівія запанікувала і поцілувала сумнозвісного Адама Карлсена, могла б стати однією з них, і згодом, відпочиваючи з пивом і солодощами, вони б просто сміялися з цього.

Або ні. Існувала ймовірність, що, зізнайся зараз Олівія в брехні, Ань ніколи їй вже не повірить. Або ніколи не погодиться зустрічатися з Джеремі. І хоча від самої думки про те, що її найкраща подруга

зустрічатиметься з її колишнім хлопцем, Олівію трохи нудило, від іншої думки, що її найкраща подруга ніколи не буде щасливою, їй хотілося блювати.

Ситуація була до гнітючого простою: Олівія була сама-самісінька. І доволі довго, з часів старшої школи. Вона навчилася не сумувати через це, адже була певна, що на світі багато самотніх людей, які в контактах на екстрений випадок вказують вигадані імена і номери телефонів.

Під час навчання в коледжі й магістратурі зосередженість на науці та дослідженнях була її способом упоратися з самотністю, і вона була дійсно готова провести в лабораторії усе своє життя, а надійну компанію їй складала б мензурки і купка піпеток... а потім вона познайомилася з Ань.

У якомусь сенсі це була любов з першого погляду. Перший день аспірантури. Ознайомча лекція. Олівія ввійшла до аудиторії, озирнулася і, перелякана, зайняла перше побачене вільне місце. В аудиторії вона була єдиною жінкою, самотньою серед білих чоловіків, які вже обговорювали човни, будь-який спорт із м'ячем, напередодні ввечері переглянутий по телевізору, і найкращі маршрути для поїздок. «Я припустилася нажахливішої помилки, — подумала вона. — Хлопець з убиральні був неправий. Не варто було взагалі сюди приїжджати. Мені ніколи не стати однією з них».

А потім поряд із нею сіла вродлива дівчина з кучерявим темним волоссям і сказала: «Ось вам і прихильність до інклюзивності в STEM⁵, чи не так?». І ця мить змінила геть усе.

Вони могли бути просто союзницями. І, як єдині на їхньому курсі цисгендерні студентки нечоловічої статі, могли б допомагати одна одній, коли це було потрібно, ігноруючи одна одну весь інший час. У Олівії таких друзів було багацько — насправді всі вони були випадковими знайомими, яких вона згадувала час від часу. З іншого боку, взаємини з Ань відрізнялися від самого початку. Можливо, через те, що вони майже одразу з'ясували, що їм однаково подобається суботніми вечорами їсти фастфуд і засинати під перегляд романтичних комедій. Можливо, через те, що Ань наполягала на знайомстві Олівії з кожною групою на території університетського містечка, яка

підтримувала «жінок у STEM», вражаючи всіх своїми влучними коментарями. Можливо, через те, що вона відкрилася Олівії й розповіла, наскільки важко їй було досягти того, що вона мала зараз. Як її брати в дитинстві глузували з неї та називали заучкою за любов до математики — а це було в тому віці, коли ніхто не хоче, щоб його звали ботаніком. Як у перший день семестру її професор з фізики запитав, чи не переплутала вона класи. Чи той факт, що, незважаючи на її оцінки і дослідницький досвід, навіть її науковий керівник мав сумніви щодо її ідеї продовжувати навчання у сфері STEM.

Шлях Олівії до аспірантури був важким, але не настільки, тож вона була спантеличена. Потім розлючена. А потім була неймовірно вражена, побачивши, як невпевненість у собі Ань перетворила на чисту відвагу.

І з якоїсь незрозумілої причини складалося враження, що Олівія викликає в неї не менший захват. Коли Олівії не вистачило грошей до стипендії, Ань поділилася з нею своїм раменом швидкого приготування. Коли в Олівії зламався комп'ютер і в неї не залишилося жодних копій, Ань просиділа з нею всю ніч, допомагаючи наново написати роботу з кристалографії. Коли Олівія не мала куди поїхати на свята, Ань привозила подругу додому в Мічиган, де Олівія ласувала смаколиками і спілкувалася з багатьма в'єтнамцями, які шпарко снували навколо неї. Коли Олівія вирішила, що програма для неї надто складна, і збиралася все покинути, саме Ань умовила її залишитись.

У день, коли Олівія побачила, як Ань звела очі догори, народилася дружба, що змінила її життя. З часом вони почали спілкуватися з Малкольмом і перетворилися на тріо, але Ань... Ань була для неї найближчою. Родиною. Олівія на таке навіть не сподівалася.

Ань майже ніколи не просила чогось для себе, і хоча вони товаришували вже два роки, Олівія не бачила, щоб Ань кимось зацікавилась — доки не познайомилась із Джеремі. Тож найменше, що Олівія могла зробити для щастя своєї подруги, це вдати, що вони з Карлсеном дійсно були на побаченні.

Тож вона підібралася, усміхнулася і зробила все, щоб її голос залишався спокійним:

— Що ти маєш на увазі?

— Що ми з тобою щодня спілкуємося, і за весь цей час ти жодного разу не згадувала про Карлсена. Моя найближча подруга нібито зустрічається із зірковим професором нашої кафедри, а мені про це нічого не відомо? Тобі ж відома його репутація, чи не так? Це якийсь жарт? У твоєму мозку з'явилася пухлина? Може, вона є в мене?

Щоразу, як Олівія намагалася збрехати, завжди повторювалося одне й те саме: щоб не виказати правди про першу брехню, їй доводилося обманювати ще більше, а що брехати вона взагалі не вміла, то кожна наступна брехня була гірша і менш переконлива за попередню. Вона ніколи не зможе обманути Ань. Вона взагалі нікого не зможе обманути. Спочатку розсердиться Ань, потім Джеремі, потім Малкольм, а потім Олівія залишиться сама-самісінька. І через розбите серце вона вилетить з аспірантури. Потім утратить візу і своє єдине джерело прибутку, повернеться до Канади, де завжди сніг, а люди ласують серцями лосів і...

— Привіт.

Голос, що пролунав позаду неї, був глибокий і спокійний, і їй навіть не треба було обертатися, щоб зрозуміти: це Карлсен. І що це саме його рука своєю теплою вагою подарувала їй раптову підтримку і впевнено, але майже нечутно, торкнулася її спини. Приблизно на два дюйми вище її сідниць.

Хай йому грець.

Олівія повернула голову і подивилася вгору. І ще вгору. І ще. І ще трішечки вище. Вона не була низенькою, але він був дуже великим.

— О! Гм, привіт.

— Усе добре? — З цими словами він подивився їй в очі, наче вони були дуже близькими. Наче вони були наодинці. Наче Ань не стояла поряд. Від тону, яким він сказав це, Олівії мало б стати ніяково, але не стало. З якихось невідомих причин його присутність допомогла їй заспокоїтися, хоча ще мить тому вона почувалася вкрай переляканою. Може, дві неприємні речі нейтралізували одна одну? Це може виявитися чудовою темою для досліджень. Може, Олівії варто кинути біологію і натомість зайнятися психологією. Може, їй варто

вибачитися і зайнятися пошуком літератури. Може, щоб виплутатися з цієї безглуздої ситуації, їй варто миттєво померти, не сходячи з цього місця.

— Так. Так. Усе чудово. Ми з Ань просто... розмовляли. Стосовно наших вихідних.

Карлсен подивився на Ань так, нібито вперше її помітив. Він просто кивнув їй, як зазвичай роблять хлопці, коли вітаються один з одним. Його рука сковзнула по Олівіїній спині, й очі Ань розширились.

— Ань, приємно з тобою познайомитися. Я багато про тебе чув, — промовив Карлсен, і, Олівія мала визнати, впорався він пречудово. Вона була певна, що Ань здавалося, нібито він її обіймає, хоча насправді... нічого подібного. Його торкання Олівія майже не відчувала.

Може, трохи. Тепло і ледве чутний тиск, і...

— І мені. — Ань мала такий вигляд, наче в неї влучила блискавка. Наче вона зараз знепритомніє. — Гм, я саме збиралася йти. Ол, я напишу тобі, коли... так.

Олівія навіть не встигла відповісти, як Ань уже зникла. І це добре, адже тепер у новій брехні вже не було потреби. Але хорошого теж було мало, бо тепер вони з Карлсеном залишилися наодинці. Надто близько одне до одного. Олівія віддала б великі гроші, щоб сказати, що саме вона ступила крок назад, аби створити між ними дистанцію, але насправді цей крок ступив Карлсен. Створюючи між ними необхідну відстань.

— Усе добре? — знову запитав він. М'якість із його голосу нікуди не поділася. І це було не зовсім те, чого вона від нього очікувала.

— Так. Так. Я просто... — Олівія помахала рукою. — Дякую вам.

— Будь ласка.

— Ви чули її слова? Стосовно п'ятниці та...

— Чув. Тому я... — Він подивився на неї, потім на свою руку, яка ще кілька секунд тому торкалася її спини, — і Олівія одразу все зрозуміла.

— Дякую, — повторила вона. Тому що Адам Карлсен, може, й сумнозвісне лайно, але зараз Олівія почувалася збіса вдячною. — До того ж протягом останніх сімдесяти двох годин я, гм, не помітила, щоб

у мої двері, намагаючись мене заарештувати, гупали федеральні агенти.

Кутик його губ смикнувся вгору. Лець помітно.

— Невже?

Олівія кивнула.

— Це наштотвхнуло мене на думку, що, можливо, ви так і не написали ту скаргу. Навіть незважаючи на те, що цілком мали право. Тож дякую вам. За це. І... що зараз втрутилися. Ви позбавили мене чималого клопоту.

Карлсен доволі довго дивився на неї, і раптом вираз його обличчя став схожим на той, з яким він сидів під час семінару, слухаючи, як плутають теорію з гіпотезами чи зізнаються, що замість імпутації скористалися делецією.

— У вас немає нагальної потреби у втручанні інших.

Олівія застигла. І справді. Те ще лайно.

— Що ж, я вас не просила втручатися. Я збиралася сама впоратися з...

— І про особисте життя брехати було не варто, — продовжив він. — Особливо для того, щоб ваша подруга і ваш хлопець могли бути разом. Наскільки мені відомо, дружба так не працює.

О! Тож коли Олівія вихлюпнула на нього історію свого життя, він дійсно її слухав.

— Ви не так зрозуміли. — Він підняв брову, і Олівія зробила захисний жест. — Насправді Джереми не мій хлопець. Та й Ань нічого в мене не просила. Я не якась там жертва, я просто... хочу, щоб моя подруга була щаслива.

— І тому ви її обманюєте, — холодно додав він.

— Ем, так, але... Вона вважає, що ми з вами зустрічаємось, — бовкнула Олівія. Боже, безглуздість можливих наслідків просто вражала.

— Хіба суть не в цьому?

— У цьому. — Погодилась вона і ковтнула кави, згадавши про чашку, яку тримала в руці. Кава була ще теплою. Розмова з Ань тривала не довше п'яти хвилин. — Так, гадаю, в цьому. До речі, мене звати Олівія

Сміт. Це якщо вас ще зацікавить подання скарги. Я аспірантка в лабораторії докторки Аслан...

— Мені відомо, хто ви.

— О! — Схоже, він шукав її дані. Олівія спробувала уявити, як він досліджує список аспірантів на вебсайті кафедри. Секретарка фотографувала її на третій день після вступу до аспірантури, коли вона ще не встигла зрозуміти, що на неї чекає. Тож вона намагалася виглядати якнайкраще: приборкала свої каштанові кучері, підкреслила тушшю зелені очі та навіть спробувала позиченим тональним кремом приховати ластовиння. Це було до того, як вона усвідомила, що наукова спільнота — це також безжальне і жорстоке місце. Що змусить відчувати власну невідповідність і постійний страх, що, незважаючи на її дослідницькі навички, Олівії може забракнути таланту стати справжньою вченою. На тій фотографії вона усміхалася. По-справжньому.

— Добре.

— Мене звуть Адам. Карлсен. Я викладач...

Не стримавшись, вона засміялася. Але, побачивши, як він розгубився, нібито і справді припускав, що Олівія може не знати його імені, одразу ж пожалкувала про це. Нібито він і гадки не мав, що вважається одним з найвидатніших учених своєї галузі. Скромність з Адамом Карлсеном не в'язалася взагалі. Олівія кашлянула.

— Так. Ем, докторе Карлсене, мені відомо, хто ви.

— Мабуть, вам варто називати мене Адамом.

— О! Ой, ні. — Це було б занадто... Ні. На кафедрі це було б неприпустимо. Аспіранти не звертаються до викладачів на ім'я. — Я ніколи...

— Якщо Ань буде поруч.

— Ой. Так. — У цьому був сенс. — Дякую вам. Я про таке не подумала. — Як і про все інше. Вочевидь, її мозок припинив думати ще три дні тому, коли вона вирішила, що поцілунок з ним — це чудова ідея. — Якщо ви не проти. Я збиралася піти додому, ця ситуація була доволі стресовою і...

Я збиралася провести експеримент, але мені вкрай потрібно провести сорок п'ять хвилин на дивані, переглядаючи телешоу «Американський ніндзя-воїн», і поїсти чипси Cool Ranch Doritos, які насправді набагато смачніші, ніж можна очікувати.

Він кивнув.

— Я проведу вас до автівки.

— Я не настільки розгубилася.

— На випадок, якщо Ань десь поряд.

— А! — Олівія мусила визнати, що це було люб'язно. Напрочуд люб'язно. Особливо враховуючи, що це пропонував Адам «Я занадто класний для цієї кафедри» Карлсен. Олівія знала, що він козел, і не могла зрозуміти, чому сьогодні... він поводитьсь зовсім інакше. Можливо, це все через її власну жахливу поведінку, адже на її тлі будь-хто виглядатиме краще. — Дякую. Але не треба.

Було помітно, що він не хотів наполягати, але не стримався:

— Було б набагато краще, якби ви дозволили мені провести вас до автівки.

— У мене її немає. — Але не стала додавати: Я аспірантка, яка живе в Каліфорнії, у Стенфорді. Моя зарплатня за рік становить менше тридцяти тисяч доларів. І дві третини від цієї суми я віддаю за оренду. Я не міняла контактні лінзи з травня, і, щоб заощадити на їжі, я ходжу на кожен семінар, де безкоштовно пригощають. Їй було невідомо, скільки Карлсену років, проте з моменту закінчення його аспірантури, мабуть, минуло чимало років.

— Ви їздите автобусом?

— Велосипедом. І він стоїть одразу біля входу в будівлю.

Він відкрив рота і майже одразу закрив його. Потім відкрив знову.

Олівіє, ти цілувалася з ним. І поцілунок був чудовим.

— Тут немає велосипедних доріжок.

Вона знизала плечима.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ